

els aplaudeixi en aquest, que en el meu concepte s'ho mereixen.

Una altra mena de generositats, que ja entren en l'ordre de l'explotació consentida o voluntària, són les referents a no fer efectius els honoraris que ens corresponen per treballs extraordinaris. En aquest grup entren les visites múltiples que molts companys encara cobren com a senzilles visites a hores extraordinàries, i certificats, que abans molts no cobraven, i que tinc entès que encara alguns no cobren ara.

Veig que també entra en el programa del Sindicat el capítol d'extraordinaris, però si nosaltres ens resistim a cobrar-los seria tot inútil: per això crec útil parlar-ne per a fer opinió.

Visites múltiples.—Si vosaltres cobreu un tant per visita, ¿per què si en fem dues, tres o quatre no n'hem de cobrar altres tantes? ¿És que només hem de cobrar el treball de traslladar-nos a la casa? Llavors no hauríem de cobrar les de despatx. Ja s'havia fet temps enrera. Almenys per Gràcia tinc entès que anys enrera els metges no cobraven més que les visites a domicili, i feien gratuïtes les de despatx, però això és injust, això no pot ésser. No podem queixar-nos que ens explotin els altres, si nosaltres ens hi prestem tan fàcilment.

En l'epidèmia que acabem de passar, durant la qual han estat freqüents les visites triples, quàdruples i quintuples, ¿quina diferència de rendiment entre el que no cobrava més que una visita i el que en cobrava tres, quatre i cinc!

Quan recordo anys enrera, en casos d'epidèmia, durant les quals feia com la majoria de col·lar només una visita en cada casa, que em rebentava de treballar, despenia un dineral en caruatge, perquè al final els ingressos fossin desproporcionats a l'esforç, i ara, que si faig aquests sacrificis, almenys em surten compensats! ¿Oh, es dirà: és una desgràcia per la família tenir tants de malalts! D'altra manera ho és per al metge, i el més lògic i equitatiu és que la compensació sigui proporcionada al treball.

Visites extraordinàries.—També era costum de no cobrar-les anys enrera. Avui penso que les de nit les cobra gairebé tothom. De mi puc dir que d'ençà que les cobro, a part de resultar-me més

compensat el treball, em tinc d'aixecar molt menys que abans.

Però és que n'hi ha d'altres d'extraordinàries: les urgents i les que s'han de fer fora de les hores ordinàries. No sé el que passa als altres; però jo he tingut clients que tenien el vici d'avisar-me sempre abans o després de sopar. N'hi ha hagut prou en comptar-los-hi una visita extraordinària de vespre, per a desvesar-los, i sinó, n'he tret més rendiment. No és pas el mateix ni de bon tros, fer una visita més a l'hora ordinària de fer-les totes o que després us facin deixar el treball, ei menjar o el repòs per a anar a fer-ne una de sola. En això els metges de les capitals hauríem d'aprendre dels forans, que en aquesta part han estat més fidels complidors que nosaltres.

Els certificats.—Un altre abús era el fer els certificats de franc. Precisament en aquest mal costum entenc que es recolzava el principal argument dels iniciadors de l'establiment del paper especial per a certificats i les seves conseqüències.

Tampoc té raó d'ésser, puix que en els honoraris de la visita lògicament i justament no poden anar-hi compresos més que els referents a la pròpia visita i la seva conseqüència natural: la recepta. Tot altre document, dictamen, certificat, carta, etc., és un servei extraordinari. Les mateixes altes i baixes de germandats, ¿no són documents que estenem de més a més perquè el client pugui cobrar unes pessetes? ¿Per què no hem de cobrar nosaltres les que ens corresponguin per aquest treball extraordinari?

El mateix podríem dir de les injeccions, petites intervencions, cures i exploracions especials, etcètera, etc.

Molts d'aquests serveis encara hi ha companys que no els cobren, o els cobren malament. ¿Per quin motiu? No pot ésser altre que per a conservar el client o perquè sigui un alicient per a adquirir-ne d'altres.

No hi ha pas dubte que l'aplicació d'aquestes normes ens pot haver produït alguna baixa en la nostra clientela, però resulta compensat pel major rendiment de la que queda. Per altra part, si tots ho féssim, el client que perd l'un l'adquiriria el veí, i així quedaria tot compensat, i l'estament en general hi guanyaria.

Benaurat client, que ens obliga tota la vida a un